

skovika sova? Kekec, Kekec! Saj ti se mi oglasi, da me ne bo strah in groza...«

Kekec je pritiskal pest k ustom, da bi se ne zasmel na glas. Molčal je nekaj trenutkov, potem pa je še strašneje ponovil sovino skovikanje. In res se je zdelo, da sedi na strehi samotne kočice velika sova in poje, poje svojo grozno pesem v molčečo noč: »Tevjém-tevjém-uhú...«

Bedanec je pritekel h Kekcu in ga je zgrabil za rame. — »Vstani, Kekec!« je zasopel. »Lepo te prosim, vstani in poslušaj tudi ti sovo, da me ne bo strah! Saj ti si pobič in se ne bojiš sove, pa jo lahko preženeš, da me ne bo strašila... O, reši me, Kekec, in obljubim ti, da te jutri ne bom mučil več in ti bom samo okrog pasa privezal vrv in ti bom prinesel vode in jedi. Samo nocoj me reši; strašne sove me reši, ako moreš!«

»Hm, to je pač lahko,« je odvrnil Kekec prav mirno. »Rešim vas neprijetne sove, stric Bedanec, ker vem, da boste izpolnili svojo obljubo. Samo malo še počakajte, da se sova oglasi še enkrat. Potem pa izpregovorim z njo pametno besedo.«

Bedanec je stopil k ognjišču, ker je bilo tam svetlo in ga v svetlobi ni bilo toliko strah. Kekec se je namuznil, pa je zaskovikal še enkrat. Potem pa se je napol dvignil in je zavpil: »Ali me slišiš, sova? Utihni, utihni, ker se te boji stric Bedanec in ne more spat! Kar izgini in miruj! Ali slišiš, sova?«

Tiho je bilo vseokrog. Samo enkrat se je še čulo pritajeno skovikanje, kakor da bi bila sova že daleč, daleč. Kekec se je posmehal. Bedanec pa je še vedno stal pri ognjišču in je gledal na vrata. A ker se sova ni več oglasila, se je vrgel zopet na svoje ležišče. »Jutri ti izpolnim vse, kar sem ti obljubil zdaj-le,« je rekel in se je obrnil k zidu.

Kekec je pa molčal in se je potihoma smejal v pest.

Hrast pred padcem.

<i>Kot zamaknjen v čarne grede</i>	<i>Koprne je stegnil roko —</i>
<i>sladke, blažene besede</i>	<i>vrh svoj silni — in globoko</i>
<i>v sanjah hrast je zajecjal</i>	<i>kot očaran hrast je vzdihnil,</i>
<i>in se burno nasmejal...</i>	<i>kot prevaran spet utihnil...</i>

*Proč je, proč je sladek sen!
Stari hrast je žalosten.
V rosi plaka ves potrt —
sluti starec, sluti smrt...*

Miroslav Kunčič.